

Arrest

nr. 106 251 van 3 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2013.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VANHEE loco advocaat A. LOOBUYCK en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 14 december 2012 en heeft zich op 7 mei 2013 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 16 mei 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 22 mei 2013.

1.3. Op 28 mei 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en van Arabische origine te zijn. U bent geboren op 15 januari 1986 in Casablanca. U bent tot het vijfde middelbaar naar school geweest.

Uw ouders hadden een juwelierszaak en in 1990 werden zij door een criminele bende vermoord. Na hun overlijden bent u ingetrokken bij uw grootmoeder in Bir Jadid en zijn uw broer Imad en zus Afaf in Italië gaan wonen. In 1994 werd u door de Marokkaanse autoriteiten gearresteerd omdat u werd verdacht van de moord op uw ouders. Na drie maanden werd u uit de gevangenis van Casablanca vrijgelaten en ging u bij uw oom in Bir Jadid wonen. U had van de rechter het verbod opgelegd gekregen om het land te verlaten totdat de daders zouden zijn gevonden. Sedert uw vrijlating hebt u gewerkt in een kapsalon.

Uw broer Walid zou in 1996 gestorven zijn aan een hartaanval.

In 2000 werd u door leden van een criminele bende ontvoerd en verkracht. U mocht dit aan niemand vertellen, maar u hebt toch uw broer Imad ingelicht die daarop iemand zou zoeken om u naar Italië te brengen. Na uw ontvoering ging u bij de kapper wonen waar u voordien had gewerkt. U hebt er gewoond tot u in 2004 illegaal per auto naar Europa bent gegaan. Ondertussen had de criminele bende ook uw ouderlijke huis in Casablanca in brand gestoken.

Na aankomst in Italië heeft u zich in het dorp Montegiorgio gevestigd. In 2008 bent u in Bologna gehuwd met de Italiaanse LIBERATI Mara. Jullie hebben een zoon en een dochter. In november 2012 hebt u Italië per trein verlaten omdat de maatschappij waar u werkte failliet was gegaan en u ergens anders werk wou zoeken. Uw gezin is in Italië achtergebleven. U stelt in het bezit te zijn geweest van een Italiaanse arbeidskaart die geldig was tot 2019, maar u bent dit verblijfsdocument kwijtgeraakt toen u op 13 november 2012 in België aankwam. Op 7 mei 2013 vraagt u asiel aan bij de bevoegde Belgische instanties. Bij terugkeer naar Marokko vreest u enerzijds de criminele bende en anderzijds de Marokkaanse autoriteiten omdat u uw land bent ontvlucht ondanks het door hun opgelegde verbod uw land te verlaten.

In uw administratief dossier bevinden zich kopieën van documenten betreffende uw burgerlijke stand en uw verblijf in Italië.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS) dient besloten dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de subsidiaire bescherming, en wel om volgende redenen.

*Er dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze wordt ondermijnd door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u tijdens het gehoor dat u hebt afgelegd ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), ter voorbereiding van het gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS), dat de politie u **in 2005** heeft gearresteerd omdat u werd verdacht van de moord op uw ouders (Vragenlijst DVZ, 14/05/2013, p. 3). Toen u werd gehoord door het CGVS, verklaarde u echter aanvankelijk dat u 'denkt' **in 2003** gearresteerd te zijn door de autoriteiten op beschuldiging van moord. Iets later stelt u dat u **in 1994** werd gearresteerd en na drie maanden werd vrijgelaten (CGVS, p. 6). Deze wisselende verklaringen komen uw geloofwaardigheid niet ten goede temeer, mocht u in 1994 zijn gearresteerd u toen nog maar acht jaar was, wat toch een groot verschil is met 17 jaar in 2003. Een dergelijke discrepantie, die de kern van uw asielrelaas betreft, ondermijnt op fundamentele wijze uw geloofwaardigheid.*

*Deze appreciatie wordt nog onderstreept door volgende vaststelling. Zo dient vastgesteld dat u bij DVZ aanvankelijk verklaarde dat u door enkele leden van een bende werd ontvoerd en verkracht en dat uw ouders **drie weken later** door deze bendeleden werden vermoord. Tijdens het gehoor door het CGVS verklaarde u echter verscheidene keren expliciet dat uw ouders werden gedood **in 1990** en dat u door een bende criminelen werd ontvoerd en verkracht **in 2000**. Gezien deze incoherente verklaringen wordt u gevraagd of u voor 2000 ooit werd ontvoerd en u antwoordt expliciet dat u enkel werd bedreigd. Na confrontatie met uw verklaringen bij DVZ dat uw ouders drie weken nadat u werd gekidnapt zouden zijn vermoord, verklaart u dat het 'enkel bedreigingen waren' en dat u niet werd gekidnapt. U stelt dat*

men u in 2000 heeft verkracht en dan verder bedreigd. Hiermee biedt u geen afdoende uitleg om uw tegenstrijdigheden te verklaren temeer u zeer expliciet was in uw verklaringen ten overstaan van DVZ en u het gehoorverslag, nadat het u in het Arabisch was voorgelezen, voor akkoord hebt ondertekend (Vragenlijst DVZ, 14/05/2013, p. 4-5 & CGVS, pp. 6, 9 & 11). Wederom, dergelijke incoherente verklaringen doen fundamenteel afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Gezien er vanwege deze flagrant tegenstrijdige verklaringen geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen dat u werd ontvoerd en verkracht door leden van een criminele bende die ook uw ouders hebben vermoord, kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat dezelfde criminele bende in 2002 uw ouderlijk huis in brand zouden hebben gezet en dat uw broer Walid zou zijn gestorven ten gevolge van een hartaanval na de problemen en de moord op uw ouders. Evenmin is het gezien bovenstaande vaststellingen geloofwaardig dat u bij terugkeer represailles vreest van deze criminele bende. Het feit dat u daarenboven de Marokkaanse autoriteiten vreest omdat zij u hadden verboden het land te verlaten, is gezien uw tegenstrijdige verklaringen evenmin geloofwaardig. U verklaart immers een verbod opgelegd te hebben gekregen om uw land te verlaten nadat u was vrijgesproken van de moord op uw ouders (CGVS, pp. 7 & 10-11).

De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt bovendien verder ondermijnd doordat u nog vier jaar na deze gebeurtenissen ondergedoken zou hebben geleefd in Marokko. Mocht u werkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie koesteren, dan kan ervan worden uitgegaan dat u geen vier jaar zou wachten alvorens uw land te ontvluchten. Dat uw broer intussen beloofd had om iemand te vinden om u het land uit te smokkelen en dat u daarop moest wachten, doet aan deze appreciatie geen afbreuk (CGVS, p. 10).

Bovendien dient opgemerkt dat u verklaart van 2004 tot 2012 in Italië te hebben gewoond en dat u daar nooit asiel hebt aangevraagd. Daarenboven verklaart u in november 2012 in België te zijn aangekomen en blijkt uit de informatie in uw administratieve dossier dat u op 14 maart 2013 overgebracht werd naar 'het gesloten centrum' en pas op 7 mei 2013 asiel hebt aangevraagd nadat u de dag voordien was overgebracht naar het Centrum voor Illegalen in Brugge om naar de Marokkaanse grens te worden geleid. Dat u Italiaanse verblijfsdocumenten had en nog nooit over asiel had gehoord, is geen verschoningsgrond om uw toch wel zeer laattijdige asielaanvraag te vergoelijken. Mocht u werkelijk een gegronde vrees voor vervolging koesteren, dan kan er immers van worden uitgegaan dat u al het nodige zou hebben gedaan om u te informeren over de mogelijkheden om internationale bescherming te verkrijgen. Dat u nagelaten hebt om dit te doen, ondermijnt andermaal uw geloofwaardigheid (Zie informatie in het administratieve dossier en CGVS, pp. 5 & 11).

In de marge dient nog te worden aangestipt dat u Italië louter verlaten hebt omwille van economische redenen. Immers, u gevraagd naar de reden van uw vertrek uit Italië in november 2012, stelt u dat het bedrijf waarin u tot dan toe had gewerkt failliet was gegaan, u geen werk had en elders werk wou zoeken (CGVS, p. 4). Deze door u aangevoerde reden heeft, en dat hoeft geen betoog, geen band met de Conventie van Genève.

De documenten betreffende uw burgerlijke stand en verblijf in Italië zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen, aangezien deze betrekking hebben op uw burgerlijke stand en verblijf in Italië en dit zijn gegevens die hier niet worden betwist.

Gezien bovenstaande vaststellingen wordt u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Uit de uiteenzetting van het eerste middel blijkt dat verzoeker eveneens de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker wijst erop dat zijn geloofwaardigheid zou ondermijnd worden door verscheidene tegenstrijdigheden, waarna hij grotendeels de motieven van de bestreden beslissing citeert. Verzoeker vervolgt dat de verwerende partij dus stelt dat zij geen geloof hecht aan het volledige asielrelaas omdat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken andere feiten zou vermeld hebben dan bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Hij argumenteert dat in de mate er zich contradicties en omissies in zijn verhaal voordoen, deze zeker niet van die aard zijn om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. Dienaangaande verwijst verzoeker naar rechtsleer (V. VEREECKE) en rechtspraak van de Raad van State (RvS 7 augustus 2007, nr. 173.899) en stelt hij dat hij (volgens de verwerende partij) op de Dienst Vreemdelingenzaken en later op het Commissariaat-generaal tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd met betrekking tot de kern van zijn asielrelaas, dat de tegenstrijdigheden waar de verwerende partij over valt, enkel en alleen handelen over tijdsbepalingen, dat de feiten dateren van tien tot twintig jaar geleden en het voor zich spreekt dat verzoeker de data niet precies kan situeren in tijd. Verzoeker meent dat discrepanties in tijdsaanduidingen van tien tot twintig jaar geleden dan ook niet tegen hem gebruikt kunnen worden.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat de verwerende partij hem verwijt dat hij zo lang gewacht heeft om asiel aan te vragen en vraagt zich af of dit zo bevreemdend is, dat hij immers een verblijf in Italië had en hij dus al internationale bescherming had, waarbij hij zich afvraagt waarom hij dan nog eens asiel zou dienen aan te vragen. Het spreekt, volgens verzoeker, voor zich dat hij thans wel asiel indiende omdat hij riskeert teruggestuurd te worden naar Marokko, het land waar hij destijds van vluchtte, omwille van een vrees voor de autoriteiten en voor de criminele bende.

Hij stelt allerminst te kunnen terugkeren naar Marokko, dat hij bovendien een verblijfsrecht in Italië heeft, hetgeen door de verwerende partij niet betwist wordt, dat hij dan ook geenszins begrijpt waarom de verwerende partij hem niet terugstuurt naar Italië, dat dit tenslotte het eerste land is waar hij de Schengenzone is binnengetrokken, waar hij een verblijfsrecht heeft, getrouwd is en kinderen heeft. Hij vraagt dan ook met aandrang hem niet uit te leveren aan Marokko, waar hij immers vreest voor zijn leven.

Verzoeker meent dan ook dat een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken op kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, zoals het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt. Hij vervolgt dat de verwerende partij tevens de materiële motiveringsplicht schendt waarna hij een theoretische uitleg geeft betreffende voornoemde verplichting. Verzoeker meent dat de negatieve beslissing van de verwerende partij gebaseerd is op het feit dat zij geen geloof hecht aan het asielrelaas en stelt dat hij wel degelijk een geloofwaardig asielrelaas heeft. Concluderend meent verzoeker dat de verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen en dat daarom wordt gevraagd in hoofdorde de thans bestreden beslissing te vernietigen, subsidiair hem de vluchtelingenstatus toe te kennen en subsidiair om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48, 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de rechten van verdediging en van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Waar het CGVS stelt dat de verklaringen van verzoeker in het kader van zijn asielrelaas ongeloofwaardig zouden zijn omdat hij met betrekking tot een bepaald punt in zijn asielrelaas een andere verklaring zou gegeven hebben op het moment van het korte interview op de zetel van de DVZ dan tijdens het echte gehoor op de zetel van het CGVS en dat een negatieve eindbeslissing zou rechtvaardigen, verwijst verzoeker vooreerst opnieuw naar het hogervermeld arrest van de Raad van State (RvS 7 augustus 2007, nr. 173.899) waarin geoordeeld werd dat kleine tegenstellingen of vergetelheden, *quod in casu*, geen aanleiding mogen geven tot het in twijfel trekken van de goede trouw van verzoeker, dat wat er ook van moge zijn, hij in elk geval meent dat hetgeen hij verklaarde tijdens het korte verhoor op de DVZ, waarvan hij een in het Nederlands vertaald document ondertekende, niet tegen hem kan gebruikt worden om een negatieve asielbeslissing te motiveren nu hij op het moment

van dit kort verhoor niet het recht had om zich te laten bijstaan door een raadsman die erop zou kunnen toegezien hebben dat verzoeker dergelijke – op het eerste zicht – onschuldige verklaringen, aflegt, dat het zeker niet opgaat om te stellen dat de aanwezige tolk hiervoor instaat aangezien deze niet de belangen van verzoeker nastreeft. Verzoeker is van mening dat het Belgische asielrecht in de mate dat het een asielzoeker het recht ontzegt om zich te laten bijstaan door een advocaat tijdens het korte inleidende gehoor op de DVZ, artikel 6 EVRM schendt, waarna verzoeker het voornoemde artikel citeert. In dit verband wijst verzoeker op het arrest van 27 november 2008 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM), waar het Hof reeds oordeelde dat een vervolgte reeds tijdens het verhoor bij de politie recht heeft op de bijstand van een raadsman. Verzoeker stelt dat in de zaak Salduz de desbetreffende verzoekende partij beweerde dat haar rechten van verdediging, meer bepaald artikel 6, §3, c EVRM, geschonden waren, onder meer omdat zij geen toegang had gekregen tot een advocaat toen zij door de politie was gearresteerd, dat het EHRM een nieuwe interpretatie gaf van het recht op bijstand van een advocaat en de klager in deze zaak volgde, dat volgens het Hof, om het recht op een eerlijk proces 'praktisch en effectief te houden' de toegang tot een advocaat moet voorzien zijn bij de eerste ondervraging van een verdachte door de politie, dat een beperking op die regel alleen kan als, in het licht van de specifieke omstandigheden van elke zaak, er daarvoor dwingende redenen zijn. Vervolgens meent verzoeker dat de redenering van het Hof in het arrest Salduz *mutatis mutandis* (verzoeker is immers niet strafrechtelijk vervolgd maar vraagt asiel aan) ook geldt voor zijn zaak en dat dus ook zijn rechten van verdediging geschonden zijn door de omstandigheid dat hij niet het recht kreeg om zich te laten bijstaan door een raadsman tijdens het korte inleidende verhoor op de zetel van de DVZ, *a fortiori* omdat deze gezegdes nu gebruikt worden om hem de status van vluchteling te weigeren. Verzoeker meent dus dat het Belgisch asielrecht (net zoals het Belgische strafrecht in datzelfde opzicht) de Europese grondrechtenbescherming zoals die *in casu* gegarandeerd wordt door artikel 6 EVRM schendt, waarbij hij een citaat van H. ROLLIN aanhaalt waarin de laatstgenoemde stelde dat het EVRM door Belgische juristen wordt miskend.

Verzoeker meent aldus dat expliciet uit artikel 6 EVRM voortvloeit dat verzoeker recht had op bijstand van een raadsman tijdens het eerste korte verhoor en dat de omstandigheid dat dit niet gebeurde, hem schond in zijn rechten van verdediging en dat de bestreden beslissing hier definitief door gevestigd is, dat indien de Raad het niet eens zou zijn met deze zienswijze, hij verzoekt, alvorens de debatten verder te zetten, aangaande dit tweede middel, conform artikel 249 EG-Verdrag, een prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie, waarbij verzoeker verwijst naar artikel 220 EG-Verdrag, dat het Europees Hof van Justitie de grondrechten doet respecteren, ofschoon de Europese Gemeenschappen formeel (nog) geen partij zijn bij het EVRM, en artikel 6 van het EU-Verdrag, waarin staat dat de Unie de toepassing van het EVRM verzekert. Verzoeker vervolgt met te stellen dat, nu de nationale asielprocedures integraal deel uitmaken van het gemeenschapsrecht, zij dus alleszins het EVRM dienen te respecteren en dat zij in dit opzicht gecontroleerd kunnen worden door het Europese Hof van Justitie. Immers treden de lidstaten, aldus verzoeker, na het verstrijken van de richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG in het domein van asiel op als agenten van het gemeenschapsrecht, waarbij verzoeker vervolgens verwijst naar een stuk rechtsleer. Verzoeker vraagt de Raad dan ook, indien hij zou menen dat zijn argumentatie niet zou volstaan om over te gaan tot de hervorming of vernietiging van de bestreden beslissing, conform artikel 249 EG-Verdrag, volgende vraag te willen stellen aan het Europese Hof van Justitie: *"Strijdt het Belgisch asielrecht met artikel 6 EVRM, de grondrechten en de rechten van verdediging van de asielzoeker in België, doordat het asielzoekers het recht ontzegt zich te laten bijstaan door een raadsman tijdens een eerste inleidend verhoor op de zetel van DVZ, en dit terwijl de gezegden van de asielzoeker tijdens dit eerste gehoor zelfs net gebruikt worden om een negatief gevolg te geven aan de asielaanvraag?"*

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing ingevolge artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet te vernietigen teneinde de commissaris-generaal toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen, subsidiair hem de vluchtelingenstatus te verlenen en uiterst subsidiair hem de subsidiaire bescherming te verlenen.

Er worden geen nieuwe documenten bij het verzoekschrift gevoegd.

2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.5. In zoverre verzoeker meent dat in de mate dat zich contradicties en omissies in zijn verhaal voordoen, deze niet van die aard zijn om tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas te besluiten, dat de tegenstrijdigheden enkel en alleen handelen over tijdsbepalingen en de feiten dateren van tien tot twintig jaar geleden en het dan ook voor zich spreekt dat hij de data niet precies kan situeren in de tijd, kan hij niet gevolgd worden. Immers wordt verzoeker niet verweten dat hij de gebeurtenissen niet 'precies' kan situeren in de tijd, doch wel dat *'deze wisselende verklaringen komen uw geloofwaardigheid niet ten goede temeer, mocht u in 1994 zijn gearresteerd u toen nog maar acht jaar was, wat toch een groot verschil is met 17 jaar in 2003. Een dergelijke discrepantie, die de kern van uw asielrelaas betreft, ondermijnt op fundamentele wijze uw geloofwaardigheid'*. De commissaris-generaal kon terecht stellen dat er een groot verschil is tussen het gearresteerd worden op een leeftijd van acht jaar of op een leeftijd van zeventien jaar. Van verzoeker worden geen exacte data verwacht van feiten die zich meer dan tien jaar geleden hebben afgespeeld, maar een dergelijke discrepantie in verzoekers verklaringen, zoals hiervoor aangegeven, betreffende de situering van zijn problemen, die de kern van zijn asielrelaas betreffen, in de tijd is wel degelijk van aard om tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas te besluiten, zodat zijn verwijzing naar rechtsleer en rechtspraak betreffende contradicties niet dienstig is.

2.6. Waar verzoeker meent dat het niet bevreemdend is dat hij zo lang wachtte om een asielaanvraag in te dienen daar hij immers een verblijf in Italië had en hij dus al internationale bescherming had, wijst de Raad erop dat het feit dat verzoeker een bepaalde periode (legaal) in Italië heeft verbleven, zonder asiel aan te vragen, ernstig afbreuk doet aan de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging in zijn land van herkomst. Van een persoon die daadwerkelijk vreest voor zijn leven, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij, van zodra hij de kans hiertoe krijgt, internationale bescherming inroept. Het feit dat verzoeker na een jarenlang verblijf in Italië naar België is gereisd en pas in België, en dit pas nadat hij de dag voordien was overgebracht om naar de Marokkaanse grens te worden teruggeleid, een asielaanvraag heeft ingediend wijst er op dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt de geloofwaardigheid en de ernst van de door hem aangehaalde vrees.

Waar verzoeker nog wil laten uitschijnen dat een verblijf in Italië kan beschouwd worden als internationale bescherming waardoor het niet nodig was een asielaanvraag in te dienen, wijst de Raad erop dat een (legaal) verblijf in een bepaald land geenszins een beschermingsstatuut vormt. De Raad herhaalt dat van verzoeker redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij bescherming zou gezocht

hebben van zodra hij in een derde land, *in casu* Italië, aankwam, dat een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, geacht wordt bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag in te dienen.

2.7. In zoverre verzoeker nog wijst op zijn verblijfsrecht in Italië en stelt dat hij niet begrijpt waarom men hem niet terugstuurt naar Italië, dat hij getrouwd is en kinderen heeft aldaar en dan ook vraagt niet uitgeleverd te worden aan Marokko, wijst de Raad erop dat deze argumentatie niet dienstig kan worden aangevoerd tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan.

Uit verzoekers verweer blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om deze weigeringsmotieven ook maar enigszins te ontcrachten. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij echter in gebreke blijft. Immers, in wezen komt verzoeker niet verder dan het opwerpen van een aantal niet overtuigende vergoelijkungen voor zijn handelwijze en het bekritisieren en tegenspreken van de bevindingen en conclusies van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen doch daarmee deze bevindingen niet weerlegt, noch ontcracht en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

De pertinente motieven van de bestreden beslissing worden door verzoeker aldus niet met valabele argumenten betwist. De Raad schraagt zich dan ook achter de motieven van de bestreden beslissing.

2.8. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit aan artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag te toetsen. Verzoeker slaagt er dan ook niet in een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag aan te tonen.

2.9. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel enkel dan is geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Verzoeker toont deze wanverhouding tussen het dispositief en de aangehaalde motieven evenmin aan.

2.10. Verder benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de verklaring op de DVZ, de vragenlijst CGVS en het gehoorverslag van verzoeker en dat hij tijdens het gehoor de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 28 november 2006, nr. 165.215; RvS 21 maart 2007, nr. 169.222). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.11. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De beslissing staat geenszins in wanverhouding tot de motieven waarop ze is gebaseerd. Verzoeker toont niet aan dat er onzorgvuldig werd tewerk gegaan of dat met bepaalde elementen geen rekening zou zijn gehouden. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.12. Aangaande de aangevoerde schendingen in het tweede middel, ziet de Raad niet in hoe artikel 48 van de vreemdelingenwet zou geschonden zijn. Genoemd artikel bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat

het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.13. Voor zover verzoeker meent dat zijn rechten van verdediging werden geschonden, dient uitdrukkelijk te worden gewezen op het feit dat de procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een administratieve en geen juridische procedure is. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 12 september 2001, nr. 98.827; RvS 2 februari 2007, nr. 167.415), zodat bij het nemen van de bestreden beslissing, die een bestuurlijk karakter heeft, geen verplichting bestaat tot het houden van een tegensprekelijk debat. Verzoeker kan bijgevolg niet dienstig voorhouden dat zijn rechten van verdediging geschonden werden.

2.14. Waar verzoeker in zijn tweede middel een schending van artikel 6 EVRM aanvoert omdat een asielzoeker niet kan worden bijgestaan door een raadsman tijdens het eerste korte verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken terwijl zijn verklaringen wel gebruikt kunnen worden om een negatief gevolg te geven aan een asielaanvraag, dient te worden opgemerkt dat artikel 6 EVRM, zoals herhaaldelijk bevestigd door het EHRM, niet onverkort van toepassing is op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (EHRM 5 oktober 2000, Maaouia t. Frankrijk; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov t. Turkije; EHRM 6 februari 2003, Mamatkulov en Abdurasolovic t. Turkije; RvS 7 juli 2006, nr. 161.169; GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS 25 januari 2012, nr. 8020 (c)).

2.15. Wat betreft de vraag van verzoeker tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Europese Hof van Justitie, wijst de Raad erop dat krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, een nationale rechterlijke instantie slechts gehouden is het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien zijn beslissingen *“volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep”*. Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 4 juni 2002, Lyckeskog, nr. C-99/00, r.o. 16-17; HvJ 16 december 2008, Cartesio, nr. C-210/06, r.o. 76-79). Daar de uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/67 van de vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, is de Raad bijgevolg niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

2.16. Waar verzoeker nog lijkt te laten uitschijnen dat het feit dat zijn gehoor bij de DVZ kort was en dus niet tegen hem kan gebruikt worden om een negatieve beslissing te nemen, wijst de Raad erop dat het feit dat het interview voor de DVZ korter is dan dat voor het CGVS, niets afdoet aan de verwachting dat een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, vanaf het eerste interview waarheidsgetrouwe verklaringen dient af te leggen. De duur van het interview is hierbij irrelevant.

Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 6 EVRM, noch van de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het tweede middel is ongegrond.

2.17. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

2.18. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER